

k legyen, gon-
csak fennáll s
ny gyermekek
árjon a „Kis

áz javára foly-
bezárom!
ztével közölni
cának az ezer
ugtáját.
még be, azt a
házának fogom

ogy azt a sok
en egyes gyűj-
aldássá fogva
katokra!

rgó bácsi.

g.
kórház javára

adakozási összeg
(.)

kórház javára
aradtak még a

Venekheim Rika
er Emilia 40 kr.,
50 kr., Kásztel
yi Irén 60 kr.,
r Ruzsika 1 frt.,
yel Iván 1 frt.,
Körössy Flóra
i 1 frt., Kondor
Ernö 60 kr.

a a kegyes kis
rgó bácsi.

Athenaeum-épület.
észv. társulat.

SZAPPANY BUBORÉK. (Lásd a 106. lapon.)

K I T A S Z I T V A !

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

RÖGTÖN íróasztalához ült, de én megdöbbenve álltam ott. Szüleimnek írnak? Eddig csak annyit tudtak rólam, hogy szegény falusi gyermek vagyok, kit valósággal bérbe adtak egy vándor komédiásnak. Artur és anyja azt hitték, hogy ezt édes szüleim, szegénység miatt tették s nem is faggattak többé vele. Én meg nem mertem megvallani, hogy azok csak nevelő szüleim, hogy nekem nincs anyám, nincs apám. Hiszen ha megmondom, hogy csak afféle sehonnai, talált koldusgyerek vagyok, akkor bizonyosan szégyelni fogják, hogy csak szóba is álltak velem, kit eddig bár szegény, de tisztességes emberek gyermekének tartottak. Most mit tegyek? Végre is azt határoztam, hogy még nem szólok, megvárom Gáspár mestert.

Három nap mulva megjött Gáspár mestertől a válasz, hogy mihelyt kiszabadul, eljön. Az pedig már holnap lesz.

Holnap tehát eldől a sorsom, vándor-komédiás fiu leszek-e továbbra is, vagy fogadott fia Beregvárinénak, testvére Arturnak. Egyik perczben alig vártam, hogy már megérjem az órát, melyben ez el fog dölni; aztán megint remegtem tőle. Majd azt kívántam, hogy itt maradhassak, majd ismét Gáspár mester jószágára gondoltam és vele kívántam menni, kivált ha eszembe jutott, hogy itt végre is kiderülne, miféle utszélen talált gyerek vagyok. És ha akkor tán megvetnének, újra megint csak kitaloztatának? De hátha nem, ha

azután is csak úgy szeretnének? Ilyen gondolatokkal vivódtam egész éjjel és másnap is, mignem végre csakugyan megérkezett a fontos pillanat.

Tudtam, mely irányból kellett érkezni Gáspár mesternek s a majommal és kutyákkal elébe mentem. Káplár mintha érezte volna, sőt bizonyosan megértette, mikor mondtam neki, hogy gazdánk elé megyünk; vigan ugrált, előre sietett, majd hizelegve hozzám simult. Szinte haragudtam magamra, mikor a hü állat örömet láttam. Mért nem tudtam én is annyira örülni?

Nem messze mentünk, midőn egy kocsi jött gyorsan szembe. Gáspár mester ült benne. A mint meglátott minket, kiugrott a kocsiból és mi is feléje siettünk. A kutyák örömben majd ledöntötték a lábáról, de ő egyelőre keveset törődött velök, hanem hozzám lépett s gyöngéden megölelt, s megcsókolt.

— Csakhogy ismét látlak, kedves fiam! mondá könnyes szemekkel.

Én is meg voltam hatva, Gáspár mester mindig jó volt hozzám, de a czírogatás, ölelgetés nem volt természetese, s mióta együtt voltunk, most ölelt meg először, most láttam őt legelőször elérzékenyedni. És mikor eszembe jutott, hogy tulajdonképen miattam szenvedett annyi ideig börtönben, nem tehettem róla, de magam is sirva fakadtam. Aztán, a mint egymás mellett a ház felé mentünk, jól megnéztem. Bizony nagyon megváltozott e hat hét alatt, meglátszott rajta, hogy nem volt olyan jó dolga, mint nekem. Arcza nagyon sápadt volt, szemei beestek, ősz haja megritkult, termete meggyörnyedt.

Nem volt többé az az izmos, egyenes tartású férfit, hanem igazán öreg ember.

Észrevette, miért nézegetem, és mit gondolok s szomorú mosolyal mondá:

— Nagyon megöregedtem, megtörttem, ugy-e? No, a börtön nem valami kellemes és egészséges is ám. De majd a jó szabad levegőn talán ismét megerősödöm. Most azonban mondd el, hogy kerülteél te ide?

Elbeszéltem, s mire a házhoz értünk, éppen odáig értem, hogy Beregváriné és fia végképen maguknál akartak tartani. De erre Gáspár mester kurtán közbeszólt:

— Tudtam, megírta. Mindjárt elvégezzük. Vezess be hozzá.

Bementünk s izgatottan, szinte elfojtott lélekzettel vártam, mi fog történni. Beregváriné igen nyájasan fogadta Gáspár apót, ki viszont illedelmesen, de nem éppen valami tulságos alázatossággal így szólt:

— Nagyságos asszonyom, fogadja őszinte hálámat a nemes jótettért, melyet a szegény fiu iránt tanusított. E nélkül valóban keserűen szenvedett volna.

— Oh, nem önök tartoznak köszönettel, hanem mi, szólt Beregváriné komolyan. Gábor derék fiu, igazi vigasztalója, hű barátja lett az én szegény beteg fiamnak. És éppen azért szeretném, ha végkép nálunk maradhatna. Megírtam önnek s remélem meggondolta a dolgot.

— Igenis, nagyságos asszonyom, meggondoltam, és el is határoztam, hogy magammal visszem a fiut.

Majd felsikoltottam meglepetésemben. Gáspár mester hát nem enged itt

maradnom! Beregváriné szintén meg volt lepelve és komolyan mondá:

— Gondolja meg jól. Én komoly ígéretet teszek, hogy gondoskodom a fiu jövőjéről.

— Meggondoltam. A nemes jóakarárt Gábor halálával tartozik és én is szívből köszönöm. De engedje meg, nagyságos asszonyom, azért mégsem egyezhetem bele. Nemesak azért, mert nekem szükségem van a fiura, — végre is találnék helyette mást. De én szeretem, javát akarom. Bocssássa meg, nagyságos asszonyom, ha egészen őszintén beszélek. Ha Gábor itt marad, meghiszem, hogy kényelmesen fog élni, tanul is egyet-mást, de végre is csak afféle játékszer lesz, egy gazdag urfi játékszere, mulattatója, a kit kegyelemből tartanak s a ki ezért köteles elszervedni mindenkinek szeszélyét, jó és rossz kedvét. Afféle élősdi, meghunyászkodó ember válnék belőle, kit mindenki lenéz, megvet. Én pedig másfajta embert szeretnék belőle nevelni. Én csak szegény komédiás vagyok, az igaz, de egyre-másra mégis meg tudom tanítani, arra pedig bizonyosan, hogy becsületes ember legyen — és a mig kezét-lábát bírja, addig senkitől kegyelmet, alalmazást el ne fogadjon. Éljen szegényül, de a maga erejéből. Ezért hát köszönjük nagyságod jóságát, de nem fogadjuk el.

— De ha szülei másképp gondolkoznak? szól Beregváriné.

Megdöbbentem. Mit fog Gáspár mester mondani? Elárulja-e, hogy engemet tulajdonképen kiűztek a házból, hogy földönfutó vagyok. Gáspár mester nyugodtan felelé:

— Szülei? Azok nem szólhatnak a dologba. Én rendelkezem a fiúval. Gábor! Köszönd meg a nagyságos asszony és Artur urfi jóságát, aztán szedd össze a holmidat s gyerünk.

Ismertem Gáspár mestert, tudtam, hogy mikor ilyen nyugodt, szilárd hangon beszél, akkor hasztalan minden ellenmondás. Bucsuzni kellett.

Szólni akartam, szerettem volna nagyon, nagyon szép szavakkal mondani köszönetet, de egy árva hangot sem tudtam kiejteni, csak zokogva csókoltam meg Beregváriné kezeit s öleltem Arturt. Ők megértették. Artur görcsösen kapaszkodott belém és szintén zokogva kiáltá:

— Nem, én nem eresztelek! Mamám, kedves mamám, ne ereszd el Gábort!

De hát ez perze nem használt. Kiszakitottam magamat Artur karjaiból.

— Isten veled, Artur. Szeretlek és nem foglak felejteni soha! Meglehet, hogy az életben többé nem találkozunk, de örökre áldani foglak téged és jó mamádat.

— Gábor! Gábor, ne menj! kiáltá Artur kétségbeesetten.

Többet nem hallottam. Pár percz mulva már kint voltunk az országuton.

Ujra bele kellett törödni a régi: vándoréletbe, gyalogolni naphosszat esőben, szélben, hőségben, porban, komédiát játszani a falukon és városokban. És most mindez sokkal keservebben esett mint azelőtt, mert mikor Dorka anyótól elszakadtam, tudatlan, egyszerű parasztgyerkőcz voltam, a ki semmit sem tapasztalt.

De mert Beregváriné uri kastélyában megízleltem a kényelmes, kellemes életet: ebből ugyan csak nehéz volt ujra bele szokni a vándor komédiás életének nyomoruságaiba.

Mikor véges végig gyalogoltunk a poros országuton, gyakran hátra maradtam, hogy zavaratalanul visszagondolhassak Arturra, nyájjas, jószívü anyjára, a szép nyaralóra, virágos kertre. Milyen boldog napokat éltem ott! És mikor valamely koresma zugában meghuzódva

KAKADU. (Lásd a 110. lapon.)

töltém az éjt, hányszor jutott eszembe kedves kis szobám azzal a kényelmes ágygyal, mely készen várt, miután az estét Arturral és mamával víg játék közt töltöttük el! És én soha sem fogom őket látni többé!

Szomorúságomban csak az vigasztalt némikép, hogy Gáspár mester most

még sokkal jobb, mondhatnám nyájasabb volt hozzám, mint azelőtt. És ez most még kétszeresen jól esett, mióta Artur és gyöngéd anyja mellett tapasztaltam, megtanultam, mily boldoggá teszi az embert a szeretet, az a tudat, hogy van valaki, a kihez ragaszkodhatunk.

Néhány napig egy szót sem szóltunk Beregvárinéről és fiáról, de azután lassan-lassan mindig többször beszélgettünk rólok, s Gáspár mester volt mindig az, aki megkezdte.

— Nagyon szeretted ezt a jó asztonyságot, ugy-e? Nem csodálom, nagyon nemes szívű, kedves és mivelt nő, hozzád rendkívül jó volt. Mindig hálával gondolj reá.

Aztán elhallgattott és néha mintegy akaratlanul mondá:

— Hiába, meg kellett lennie.

Eleinte nem értettem, minek kellett

meglennie, de lassanként kitaláltam, hogy Beregváriné ajánlatának visszautasítására érti. Olyan hangon mondta, hogy láttam, maga is sajnálja, hogy nem hagyhatott engem ott azoknál a kedves, jó emberek-nél. És ezt látva kissé megvigasztalódtam bele nyugodtam sorsomba.

Vándoroltunk tehát ismét, rendeztük

pródukezióinkat s a hetek, hónapok multak egymás után. Majd beköszönt az ősz és utána a fagyos tél is. Gáspár mester tudtomra adta, hogy a fővárosba, Budapestre kell iparkodnunk eljutni, ott könnyebben megélhetünk a zord téli hónapok alatt. Az első vasuti állomás messze volt, kocsit fogadni nem volt pénzünk; gyalog

kellett megtennünk a nagy utat s így természetesen csak lassan jutottunk előre. Egy-egy nagyobb községben meg is kellett állapodnunk, hogy előadásokat tartsunk és egy kis uti költséget szedjünk össze.

Addig, míg csak fagyott, könnyebben túrtuk a hideget. De azután következtek a hideg esők, a szél, nagy sár s bizony keserves volt a gyalogolás. De menni kellett.

Még vagy négy napi járó földre voltunk Budapesttől,

mikor az időjárás ismét kemény hidegre változott. Szinte örültünk neki, legalább nem kellett sárban gázolnunk. Hanem a szél élesen süvöltött s ugyancsak jól esett, mikor estére egy szegényes kis falu koresmájába betérhettünk. Falatoztunk egy keveset s Gáspár mester aztán így szólt:

PAPAGÁJ. (Lásd a 110. lapon.)

— Feküdjél le s aludjál, mert holnap korán indulunk. Estére ell kell jutnunk a legközelebbi városba, az pedig meszsze van.

Lefeküdtem s a nagy fáradtságtól kimerülve, csakhamar el is aludtam.

Másnap még nem is virradt, mikor már utra készültünk. Még hidegebb volt, mint eddig s metsző északi szél fujt. A koreszmáros le akart beszélni.

— Ne menjenek ma tovább. Attól tartok, rossz idő lesz. Várják meg a déli órákat, addig meglátjuk, hogy fordul az időjárás.

— Nem várhatunk, felelt Gáspár mester. Most nagyon rövid a nap, még így is eltart estig, míg oda érünk.

Elindultunk. Legjobb dolga volt a majmocskának, mert ezt Gáspár mester kendőkbe takargatva dugta a köpönyege alá nehogy valamiképp megfázzék; mert a meleg éghajlat alól való állat nem bírta ki a hideget, hát még az ilyen csikorgó telet, mikor még mi is dideregtünk. Pedig elég jó téli ruhánk volt.

A metsző északi szél folyton sivitott s csak azért nem fáztunk igen nagyon, mert szaporán gyalogoltunk. Szótlanul haladtunk egymás mellett, míg nem egyszerre Gáspár mester majdnem aggódva mondá:

— Attól tartok, hogy csakugyan havazni fog.

Én ennek körülbelül még örültem. Ha csakugyan havazás áll be, akkor meg fog szünni a kegyetlen hideg szél s nem is lesz olyan hideg. Rendesen így szokott lenni. Csakhogy lehet ám másképp is, és éppen most másképp lett; roppant fürge-

teg tört ki. A hó sűrű apró pelyhekben hullt, s a szél örülten kavarta, csapkodta, úgy hogy alig bírtuk nyitva tartani szemünket. Rövid idő alatt nemcsak az egész táj volt magas hóval borítva, de mi magunk is valami mozgó báboknak látszottunk. És a mély hóban csak nagy keservesen bírtunk gyalogolni.

— Ugy látom, már nem jutunk el a városba, szólott Gáspár mester. Be kell térnünk a legelső házba, mely utunkba akad.

Ez nagyon jó terv volt, csak egy nagy hibája volt: hasztalan néztünk körül, hasztalan vándoroltunk tovább-tovább, sehol sem láttunk házat. A falvak azon a vidéken igen messze esnek egymástól s még utszéli csárda sem volt sehol. Dél már rég elmulhatott, de a hófürgeteg nem szünt s mi pihenés nélkül gyalogoltunk tovább, mindig reménykedve, hogy majd csak elérünk valami hajlékot. Káplár és két társa nem szaladgált többé vigan előre-hátra, hanem sarkunkban czammogott, dideregve, bágyadtan, mintegy menedéket keresve. De erre hiába számítottunk, helyette az a kellemetlen meglepetés ért, hogy egy nagy erdőhöz értünk, melyen keresztül kellett mennünk. Itt már csakugyan nem számíthattunk semmiféle emberi hajlékra.

De az erdőben mégis csak jobb volt, legalább nem ért oly erősen a szél s egy vastag fa mögött megpihelve, fálatozhattunk valamit. Aztán folytattuk utunkat. Aggódva néztem mindig előre, nem lesz-e már vége az erdőnek, hogy lakott tájra juthassunk; de nem, az erdő végtelennek látszott. Pedig lassankint már alkonyodni

kezdett. Télen hamar beáll az est. Ha itt ér az éjszaka az erdőben!

Gáspár mester, a mint szóltanul balagatunk egymás mellett, fürkészőleg nézett folyvást jobbra-balra, mintha keresett volna valamit. Egyszerre aztán szó nélkül mutatott egy helyre a sűrűség felé. Oda néztem és egy kis kunyhót pillantottam meg. Erdei munkások vagy a kerülő kunyhója lehetett. Nem kérdeztem semmit, könnyű volt kitalálni Gáspár mester szándékát: alább a kunyhóban keresünk menedéket éjszakára. Pár percz múlva ott voltunk.

Eléggé tágas kunyhó volt, fatörzsek-ből, galyakból összeütve és szalmával fedve. Ajtaja nem volt ugyan, de legalább nem esett bele a hó, a szél elől is megvédett s keserves helyzetünkben már ennek is örvendhettünk. Káplár és a másik két kutya sietett előre s száraz helyre érve, rázogatta le magáról a havat. Mi is követtük a példát és egyelőre úgy örültem e szerény hajléknak is, mintha valami tündérpalotába jutottunk volna.

— Itt maradunk éjszakára, szolt Gáspár mester. Itt legalább védve vagyunk a hóförgetegtől, míg ha tovább megyünk, talán ilyen hajlékat sem találunk és ránk sötétedik az éjszaka. Most legelőször is tüzet rakunk.

Fát könnyen találtunk, száraz galyat bőven törhettünk közel; a tetőből óvatosan kihuztunk alólról egy kis csomó száraz szalmát, gyújtója Gáspár mesternek mindig volt s pár percz múlva a kunyhó ajtaja közelében vigan pattogott a tűz. Csak arra kellett vigyázni, hogy nagyon nagy lánggal ne égjen, hogy házi-

kónkat föl ne gyujtsuk. De a kunyhó elég magas volt, nem kellett bajtól tartani. Most már nem kellett attól sem félnünk, hogy megfagyunk a zord téli éjben.

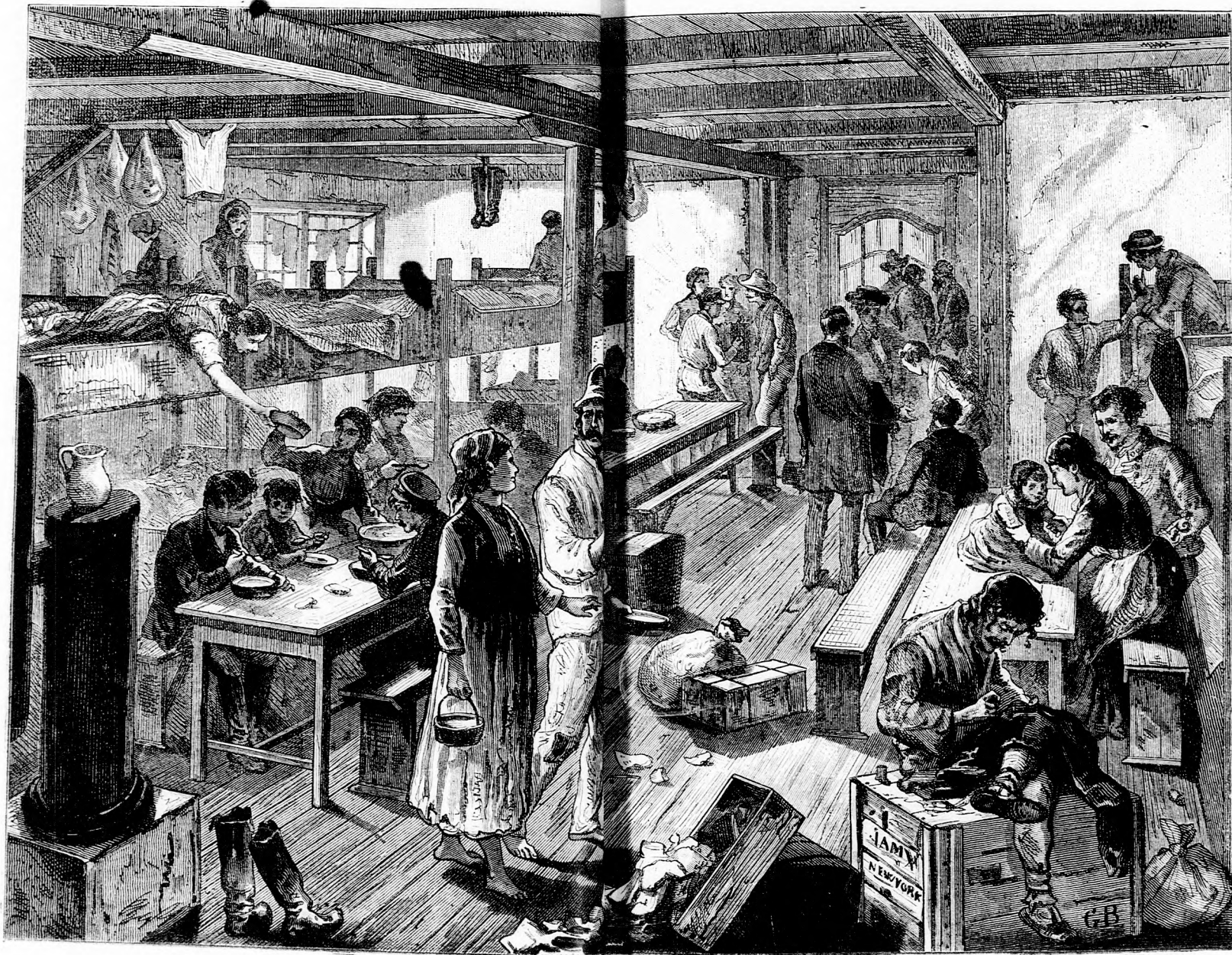
A szegény kutyáknak is jól esett a melegítő tűz s körül ülték, szárítgatóztak, mint jó magunk. Utóljára még a majmocska is előbujt Gáspár mester köpönyege alól s oda ült a tüzhöz.

Még csak vacsora kellett. Az is volt, mert Gáspár mester, mikor nagyobb utra indult, mindig számított holmi kedvezőtlen esetekre és tarisznyájában mindig volt kenyér, sajt, szalonna. Persze nem volt ez olyan vacsora, mint Arturéknál; de attól már ugyancsak elszoktam s az egészre inkább mint valami szép álomra gondoltam vissza. És mikor az ember egész nap gyalogol, hóban gázol, átfázik, félholtra fát, akkor bizony nem is válogatós. Olyan buzgón piritottam a tűznél szalonnámat, oly jóízűen ettem, hogy akkor este nem sokan vacsoráltak jobb étvágygyal; szinte keveseltem is a porciómat, de Gáspár mester így szolt:

— Nem szabad összes eleségünket elfogyasztanunk. Nem tudhatjuk mire viradunk holnap. Remélem ugyan, hogy holnap eljutunk a városba, de ilyen téli időben mindig készen kell lenni a rosszabbra is.

Én persze beláttam, hogy ez okos beszéd, de a három kutya ugyancsak hízelt, hogy még kapjon egy-egy falatot. Gáspár mester azonban szépen viszarakta az elemóziát a tarisznyába, vége volt a vacsorának.

(Folytatása a 106. lapon.)

KIVÁNDORLÓK A B (Lásd a 109. lapon.)

(Folytatás a 103. laphoz)

Ezalatt már rég besötétedett. Késő éjszaka még nem lehetett ugyan, de az egész napi gyalogolás után fáradt voltam, álmos kezdtem lenni.

— Álmos vagy ugy-e? Jó is lesz, ha alszol. Előbb azonban gyűjtünk jó rakás fát a tüzre. Mert a tüzet egész éjszaka égetnünk kell, különben megfagyunk. Aztán kérdés, nincsenek-e farkasok ebben az erdőben. Tél idején olyan tájra is elbarangolnak, a hol különben soha sem járnak. De ahol tüzet látnak, oda nem mernek betörni. Azért tehát felváltva fogunk örködni. Előbb aludjál te s majd ha én már nem bírom tovább a virasztást, fölkeltelek.

Lefeküdtem, persze a pusztá földre és csakhamar mély álomba merültem. Meddig aludtam, nem tudom, de éjfél már jól elmulhatott, mikor Gáspár mester fölkelte. A tűz vigan pattogva égett.

— Most rajtad a sor, szolt Gáspár mester. Aludnom kell néhány órát, különben holnap nem bírnam a gyalogolást. Vigyázz a tüzre, időnként tégy rá egy-két darab fát, hogy mindig egyformán égjen.

(Folyt. következik.)

Szappany buborék.

(Képpel a czimlapon.)

KEDVES természet csodája!
Szappany-habnak egy morzsája
Gyöngye fuvásomra megnő —
Kicsinyből lesz nagy opál kö.

Nagy opálkö, szívárványos,
Lengő, szálló, ragyogványos,
Majd itt lebeg, majd amottan,
Kár, hogy mindjárt széjjel pattan. —

A KÉT ANGOL.

— Beszélyke. —

(Angolból.)

ZER hétszáz hatvanhét tavaszán, két angol érkezett Calais városába. Nem száltak, az akkori időben angoloktól sűrűn látogatott Dessein-fogadóba, hanem egy jelentéktelen szállót kerestek föl, melynek tulajdonosa Dulong volt.

Napról-napra várta Dulong, hogy az angolok elutazzanak Párisba, de a két angol semmi jelét sem adta, hogy tovább akarna utazni. Calais nevezetességeire sem voltak kíváncsiak. Néha napján kimentek vadászni Calaiskörnyékére, ez volt egyedüli szórakozásuk.

Hosszas időzések végre is feltűnt Dulong úrnak és sokat beszélgettek róla estéenként a szomszéd fűszeres boltjában.

Ki is sütötték, hogy a két angol vagy kém vagy pedig bolond. Végre teljesen megállapodtak abban, hogy a két angol csakugyan valóságos bolond, mert egy este Dulong fontos arccal elmondá, hogy a titokzatos angolok őt szobájukba hívták s következőleg szoltak hozzá:

— Uram! Mi itt a kiszolgálattal teljesen meg vagyunk elégedve, de van egy kifogásunk. Ez a ház nagyon kellemetlen helyen fekszik. Ablakai az utcára nyílnak, s így a kocsi robaja, a kocsisok ostorpattogása zavarja nyugalmunkat. Kénytelenek volnánk e helyről elköltözködni, de van egy tervünk, mely talán az ön tetszését is megnyeri. Tervünk ez: minthogy kerti, mint tapasztaltuk, esőndesebb, elhátároztuk, hogy annak egyik sarkában épü-

letet emeltetünk s ön könnyü szerrel berendezhetne ott két szobát. Ez az, a mire szükségünk volna. A költség nem lesz tetemes, önnek háza így pedig még megmagyobbodik.

Dulong készséggel engedett kérelmüknek s örült, hogy bőkezű vendégeit sikerült hosszabb időre megnyerni.

Elmult két hónap.

Az angolok egy napon, kijelentették hogy vadászatra mennek, minthogy pedig három napig szándékoznak távol maradni, kérték a gazdát, lenne szíves nagyobb menynyiségű löport beszerezni.

Másnap reggel vállukon lőfegyverrel elindultak a vadászatra.

— Minthogy fontos okiratokat hagytunk szobánkban, a kulcsot elvisszük, szólt az egyik angol.

A vendéglős alázatos mosollyal szerencés vadászatot kívánt.

A három nap letelt, aztán a negyedik, ötödik, hatodik, hetedik is, de a vendégek csak nem tértek vissza.

Dulong eleinte nyugtalanná, később pedig gyanakódó lett és a nyolczadik napon a rendőrséghez ment. Az ajtót a szükséges tanuk jelenlétében feltörték. Az asztalon a következő tartalmú levélkét találták:

»Tisztelt uram!

»Ön kétség kívül tudni fogja, hogy Calais kétszáz évig az angolok birtokában volt, s hogy azt végre Guise herczeg foglalta vissza a francziáknak. A herczeg az angol lakosokkal úgy bánt, mint III. Eduárd annak idején a francziákkal: elrabolta javaikat és számüzte őket.

»Családi papirjaink közti keresgélés közben egyik ősünk kézírata került kezünkbe. Ebből megtudtuk, hogy ősünknek Calaisban egy háza volt, épen azon a helyen, a melyen most az ön háza áll. Megtudtuk továbbá azt is, hogy ősünk menekülése előtt kincseit egy vas szekrénybe rakta és elásta, abban a reményben, hogy azt majd, visszatérésekor ismét birtokába vegye.

»Az iratban, a hely pontosan meg volt jelölve s így könnyen rá találhattunk.

»Rögtön Calaisba utaztunk s az ön házában béreltünk lakást.

»Hogy milyen módot találtunk ki, hogy a kincset észrevétlenül megkereshessük — azt ön tudja. E célra építettük ön által a kerti fal mellett a szobát.

»Az üres kincses szekrényt önnek hagyjuk, s figyelmeztetjük, azt, hogy jobb bort mérjen, és ne szabjon olyan méregdrága árat.

... Szegény Dulong a meglepetéstől szóltanul bámult szomszédjára, a füszerkereskedőre, meg az üres ládára.

Végre magukhoz jöttek, dühösen vonogatták vállaikat s kénytelenek voltak belátni, hogy az angolok még sem voltak olyan bolondok, a minőknek őket tartották.

És mi ebből a tanulság?

Az, hogy ne itéld el senkinek a tetteit, míg a tett okát nem ismered.

Janka művészete.

LÁNYOK, csodát lássatok ma!
 Nézzétek, ott a sarokba'
 Háló lebeg magasan fenn,
 S a háló legközepében
 Egy fekete pont. Így lóg az
 Heteken át. A kis pók az.
 Szépen ide figyeljétek,
 Lerajzolom most titektek!
 Így szól Janka. Őnját veszi,
 Rajztábláját oda teszi

*Maga élé, s le-föl pillant,
Szeme hol fönt jár, hol alant.*

*A kört körzövel megvonja,
Sugarakra el is osztja,
És ezeket egymás közt, ni,
Szabatosan összeköti.*

*Tollát a tentába mártva:
Mind egyenkint, szép sorjába,*

*Hogy jobban lássék, kihúzza.
S most büszkén orrát feltűzza.*

A lányok bánulnak: »Áh, óh!...

Már ez igazi pókháló!

Amde hol van a lakója?

A hálódnak nincsen pókja!«

»Ej dehogyan nincs!« nevet Janka,

S egy esőpp tentát kipottyantva

Ép a háló közepébe,

És utána ott egy végbe

Négyet avagy ötöt rántva:

»Ez meg az ő kasza-lába!«

A lányok vígan kaczagnak:

»Ejnye! No nézd már! Ugyan csak!..

Ennyit nem vártunk mi tőled —

Még Munkácsy lesz belőled!«

KIVÁNDORLÓK A HAJÓN.

(Képpel a 104—105. lapokon.)

HA valamelyikünket úgy álmába odavinnének abba a nagy terembe s ott ébrednénk föl, bizonyosan azt hinnők, hogy valami nagy vendégfogadó közös termébe jutottunk, a hol mindenféle emberek kerültek össze s mindenki jár-kél, tesz-vesz amit akar. Csak azon csodálkoznánk, hogy az egész nagy terem inog s néha szinte nehéz az embernek megállani a lábán. Igen bizony, mert ez a nagy terem a tengeren van, uszik. — egy része az a nagy hajónak, mely az embereket Amerikába és más messzi, tengeren tuli tájakra szállítja.

Hajdanában, mikor még a gőzgépeket nem ismerték, csak vitorlás hajók jártak a tengeren s kevesebb volt az utas, szegényebb ember csak kevés vállalkozott arra, hogy áthajózzon más világrészbe.

De most a gőzhajó tiz nap alatt eljut oda, a hová hajdan hat hétig tartott az utazás és olcsón elszállítja az embereket, ezért most már sok ezren vannak, kik utra kelnek szerencsét próbálni. Építenek is olyan hajókat, melyek leginkább az ilyen kívándorlóknak vannak szánva. Óriási nagy hajók ezek, öt-hatszáz, sőt ezer ember számára is van rajta hely, hanem persze nem valami kényelmes hely azoknak, kik csak keveset tudnak fizetni. Van a hajóban egy-egy nagy terem, néhány asztallal, ott vannak együtt, a hányan csak beférnek s hogy több beférjen, a fal hosszában emelvény van, melyen azok helyezkednek el, a kiknek lent már nem jutott zugocska. A hány sarok, annyi család, mindenki szétrakja holmiját, batyuját, ott üldögélnek, dolgoznak, alusznak, nem törődve a szomszédal, már azért sem, mert mindenféle országokból kerülnek össze és egymás nyelvét sem igen értik.

Ha vihar éri utól a hajót, akkor van nagy láрма, kiabalás a megijedt sokaság közt, a gyerekek sírnak, az öregek aggódnak, mert a sok kivándorló közt csak ritkán akad, a ki már járt tengeren, azt hiszik, mindjárt elsüllyed a hajó. Ez azonban szerencsére ritkán esik meg, ha csak más valami szerencsétlenség nem okozza, mint például ha összeütköznek más hajóval vagy tűz támad. Ilyenkor persze nagy a veszedelem, mert a sik tengeren ritkán érkezik segítség. De ha nem történik is semmi baj, az utasok mégis nehezen várják, hogy véget érjen ez a közös tanyázásuk és eljussanak végre a szárazföldre, hol szerencsét akarnak próbálni. Csakhogy bizony sokan csalatkoznak ebben s nem találják idegen földön a szerencsét, hanem végre is visszavándorolnak elhagyott hazájokba, miután meggyőződtek, hogy mindenütt csak munkával lehet boldogulni és mégis csak mindig legjobb otthon.

Olga bája.

*É*n ma los tedvü vagyot,
Mindid bánntat a nagygot.
Alid, hogy medpillantanat.
Össze-vissza czótoldatnat.
Eszébe egyet sze jutott,
Hogy adna egy dajab czutjot!

A KAJDÁCSOK.

(Képkkel a 100–101 lapokon)

ASZÁRNYAS állatok közt több van olyan, mely tisztán, érthetően tud ki-mondani szavakat, sőt egész kis mondatokat, de valamennyi közt legügyesebb a kajdác vagy papagáj. Uri házáknál, hol betanított papagájt tartanak, sok tréfa esik meg, mikor a madár megszólal valami tapasztalatlan ember előtt, a ki ijedtében szinte azt hiszi, hogy valami boszorkány bujt abba a tarka tollu madárba.

A kajdácok a forró égöv alatt, főkép Afrikában, Dél-Amerikában, Ausztráliában élnek vadon s az erdőben seregestől tanyáznak; rettentő lármát és

sivalkodást vivén végbe. Gyümölessel táplálkoznak s ha ültetvényt lépnek meg, nagy károkat is okoznak. Sokféle fajta kajdác van, de valamennyinek igen erős karma és hatalmas görbe csőre van, melylyel a legkeményebb magvat, diót, mogyorót is feltöri s melylyel veszedelmesen tud harapni. Csőrét ezenkívül még arra is használja, hogy a fákon való kuszás közben az ágakba kapaszkodik vele s könnyíti kuszását.

Valamennyinek gyönyörű tollazata van, különösen a papagájnak, mely a legkülönbözőbb tarka színekben pompázik. A kakadu inkább egyszínű, sokszor hófehér s a papagájtól abban különbözik, hogy szép bóbitája van, melyet kedve szerint fölmereszthet.

A fogságban a papagáj is, a kakadu is hamar megszeliül és könnyen megtanul egyes szavakat, gazdájához pedig, a ki gondját viseli s tud vele bántani, nagyon ragaszkodik, sőt féltékennyé, nyugtalanná és haragossá válik, ha azt veszi észre, hogy gazdájának más kedvence is van. Mivel pedig különben harcziás, indulatos jószág, nem ritkán boszut is áll vetélytársán. Egy jó ismerősömnek volt itt Budapesten egy szép nagy papagája, mely egészen szabadon járt kelt a szobában s akkor volt legboldogabb, ha a gazdája vállára ülhetett s onnan komoly képpel nézte hogy barátom mikép irogat. Egyszer aztán barátom egy kicsike zöld papagájt is vett és ezt is czirógatta, dédelgette, mire a nagy papagáj mindig rettentő dühösködést vitt végbe s addig nem nyugodott, mig gazdája őt nem vette kezébe. Egy napon azonban nem sikerült keturnia a kis zöld papagájt. Duzzogva távozott és később mikor a kis zöld papagáj ismét a szobában sétálgatott, haragos atyjafia hirtelen rárohant, hatalmas csőrébe bekapta a kicsike fejét és összeharapta, úgy hogy a szegény kis papagáj halva terült el a földön.

Kis Értesítő.

Mint a „Kis Lap“ mult heti számában már kijelentettem: a szegény gyermek-kórház javára folytatott gyűjtést bezárom.

De a ti szivjóságotok folyton buzog, úgy hogy, mint az alábbi kimutatás is bizonyítja, jóval elhagytuk az 1000 forintot.

De míg ez összeg egy szegény beteg gyermek ágyának alapítására szolgál, a fölös összeget egy egészséges kisdéd bölcsőjének szánom. Mert van e fővárosban egy intézet, hol az árva csecsemő, vagy az olyan kis baba, akire napszámában dolgozó szülei föl nem vigyázhatnak: oltalomban és ápolásban részesül.

Föl nem szólítalak a gyűjtésre, adakozásra: de meg nem akasztom jótekonyságotok folyását.

Forgó bácsi.

Jótekonyság.

A szegény gyermek-kórház javára rendezett gyűjtésből fenmaradtak még a következő adakozások:

Brünnauer Jenő 1 frt., Horváth Margit és Ida 1 frt., Adler Oszkár 1 frt. 40 kr., Szkalla Róza, Laczi és Pista 1 frt., Pickler Frigyes, Ernő és Rezső 3 frt., Jaczkó Juliska 1 frt., Bohus Elma és Margit 2 frt., Verebély Tibor gyűjtése 3 frt., (Verebély Tibor 1 frt., a nevelő kisasszony 1 frt., Verebély Margit 30 kr., Lovasy Mari 30 kr., Butykai Emil 40.), Benárd Emil 1 frt., Stühmer Frida, Ilka és Ella 3 frt., Fittler Marika és Vilma gyűjtése 4 frt. (Egyes adakozók: Pauka Károly 20 kr., Schuster Lajos 20 kr., Botka Béla és Géza 40 kr., Brokes Jóska 20 kr., Spaesck Marianna 20 kr., Schöbl Mari 30 kr., Springer Hermin 30 kr., Raditz Károly 50 kr., Raditz Vilma 50 kr., Fittler Marika és Vilma 1 frt. Egy néni 20 kr.) Pollák Frigyes 30 kr., Róth Ferike és Sándorka 2 frt., Ebenspanger Géza 1 frt., Mandel Ida és Károly 2 frt., Tóth Sárika 1 frt., Lederer Margit, Anna és Pista 3 frt., Elek

Valerie és Gusztáv 2 frt., Ernye Anna, Hermin, Ilka és Margitka 2 frt., Reiszig Antonia 2 frt. 51 kr., Farkas Matild és Géza 2 frt., Jármay Antonia 1 frt., Gézi Anna 1 frt. 50 kr., Riesz Miklós, Mátyás és Armin 1 frt. 50 kr., Vecsey Jenő és Gyurika 1 frt., Fodor Irén (ujabban) 1 frt. 9 kr., Illés Ödön gyűjtése 12 frt. 70 kr. (Egyes adakozók neve, amennyire a részben czeruzával, részben meg érthetetlen vonásokból kiolvashattam, a következők: Pfi-czun Lehel 50 kr., Kaufmann Albert 50 kr., Vágfi Géza 30 kr., Stácznik Sarolta 40 kr., Szalai Jenő 50 kr., Rajzinger Lajos 10 kr., N. N. 50 kr., Lawigel Viktor 60 kr., Szalay Irma (s nem Irma Szalay) 50 kr.) Valonist István 40 kr., Zsefelák János 20 kr., N. N. 20 kr., Risdik 30 kr., Sohony 1 frt., Muvald 40 kr., Hellner 30 kr., ifj. Sohay József 40 kr., Sohay Karola 20 kr., Sohay Erzsébet 10 kr., Lizits Mariska 40 kr., Kutsera János 50 kr., Geher János 50 kr., Janesár Erzsébet 40 kr., Illés Gyuláné 40 kr., Illés Ilon 25 kr., Illés Irén 25 kr., Hofmann Mariska 20 kr., Sehner Elek 25 kr., Illés Sándor 50 kr., Illés Ödön 1 frt., Burget József 1 frt. Horváth Mariska és Ilonka 2 frt. — A már kimutatott 11 frt. 84 krral együtt 80 frt. 59 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes kis adakozókon.

Forgó bácsi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Eceghy Klára. Mária Valéria király kisasszony 6 fenségének arcképe megjelent már a »Kis Lap« régiebb kötetének egyikében, amikor még kis lány volt. — **Robinson Anika** H. P. a te barátnőd? Hiszen az nem is létezik! S mégis, úgy írod, szegényke beteg lett a nagy öröm mián. Pedig eszem ágában sem járt kitétetni őt. Előttem egyik olvasó ép annyi mint a másik. Az édes apa is egyformán szereti az ő gyermekeit. Sok olvasótársad arcképe jelent már meg fénykép után a »Kis Lap«-ban, de egyiknek sem jutott eszébe, ezt magára vonatkoztatni. A művész elé oda teszek egy-egy rakás fotografiát, amelyből ő olyat választ ki, amilyenre éppen szüksége van. H. P. köszönetét tehát el se fogadhatom. — **Sputz Terézke.** Ha tekintetbe veszem, hogy idegen származású vagy, nem fejezhetem ki eléggé örömet a fölött, hogy ily gyorsan és gyökeresen

megmagyarosodtál. Olyan magyar gyermek vagy te már most is, mint bármelyike olvasó társaidnak. Ha megtanultál öreg betűt is vetni, írj megint. — **Szöllősy Piroska és Olga.** Bizony szívesen engedtem volna a kedves meghívásnak, ha időmből telnék. De nemes buzgalmatok s a vele járt siker elégtételemlre szolgál. Hogy bácsi hiján egy nénivel adtátok elő a darabot, nem baj. Lehet ép úgy a nagyapó mint a »nagy mama pohara.« — **„Az árvíz.“** Nem felel meg a mi céljainknak. A kéziratok egy hétig visszavehetőek. A versek is gyengék. Valamivel többet ér az »Erzsike.« Az egész nincs »K. L.« hangjához hozzá mérve — **Kraus Berta.** A feladvány ügyes. Közölni fogom. Levelednek örvendtem. — **Faragó Ödön.** Gábor bátyádnak igazra van: Forgó bácsi gyakorló orvos is volt. — **Grün Zoltán.** Nehányát közlöm. — **Torkos Béla.** A vers így már csak a jövő Karácsonyra marad. A jeles költőnek. T. Lászlónak vagy te a fia? — **Szabó Imre.** A budapesti vízvezeték a Dunából táplálkozik, szűrője Kőbányán van, honnan óriási gőzerő kergeti egy nagy csőhálózatba. — **Emília Kohnnak** csak annyit, hogy magyar leánykához magyar névjegy illik. — **Pl. E. (Beaumoír.)** A Loire partjairól vett kedves rajzot közöljük, mihelyt a vörpintyöke ki lesz metszve. Szívesen látjuk máskor is. — **„Audorka.“** Kár volt rá vesztegetni a papírost. Legfőbb irályi gyakorlatnak járja meg. — **Feigenbaum Karolin.** Irsz két betűt s melléje pontokat. Ezeket aztán tessék kitalálni, mikor a fölös egyes betűk semmi összefüggésben nincsenek egymással. P. o.: *Ha . . . ok,* ez azt jelentené szerinted, hogy *hazátok.* Azt is jelentheti hogy *hatosok.* A többi is ilyen. Majd eztán jobban gondold meg, mit küldesz be. — **Margonyai Zsenike.** Sorocskáid igen jól estek. — **Kovács Ernő.** Szívesen fogadlak be a »Kis Lap« vitézei közé. — **V. Szabó Anna.** A külföldi irodalomban külön mesét is lelnél lefordítani valót, mint »Erős Jancsit.« — **Wieser Miklós.** Ha anna' a háznak, melyben a mi dicső Lajos királyunk meghalt, s az emléktábla hű rajzát is megkapnám, szívesen közölném soraidat. — **Klein Sándor.** Látogass meg pénteken délben a szerkesztőségi szobában. Szívesen látlak. — **Székely Ilonka.** Köszönettel vettem. Már most még jobban ismerjük egymást. — **Ij. J. J.** Majd csak évnegyvedenkint egyszer. Akkor szívesen. — **Keszthelyi Ernő.** Küldeni küldhetsz. Ha jók, örömet közlöm. — **Danneberg Margit.** A győri árvíz leírása dicséretedre válik. De a »Kis Lap«, ha idejekorán veszi is leveledet, még sem közli, mert célja nem a napi történetnek szolgálni. — **Resofszy testvérek.** Azóta meg vagytok nyugtatva. — **Stein Rikárd.** A »Forgó bácsi színházába« csak olyan darabok vannak fölvéve, melyek a

»Kis Lap«-ban jelentek meg. — **Oláh János.** Verselésed meglehetősen és mulattam rajta. De ugylátszik kaligrafusi tehetséged nagyobb, mert az a te czírá K betűd jeles munka. A mesédben nincs igazság. A Hold csak nem győzheti le a Napot? — **Szegedi Margit.** Jó szíved kívánságához képest jártam el. — **Kubinyi Irén.** A kis Zelma fölépült-e már teljesen? Hát a te kis öcsédnek nincs neve? — **Sváby Mina.** A megemlékezést Margit örömmel vette s köszönettel viszonozza. Kedves szüleidnek add át a mindnyájunk üdvözlését. — **Heim Károly.** Kétféle irás, retentő rossz vers. Tán tudtodon kívül küldte be valaki. Elteszem a levelezési lapot, hogy kisűssük, ha csiny van a dologban. — **„Pali.“ (Vigjáték.)** Az ön apjával való ismeretségre nem emlékezem ugyan; de ha úgy volna is, az nem változtat semmit azon a körülményen, hogy a dolgozat a leggyengébbek közül való. Abban is csalatkozik, ha azt hiszi, hogy a »K. L.« tekintettel lehet akárkinek a születése napjára. Másban keresen kielégítést beesvágának: ott az iskola. Irói tehetséget e művében nem bírtam fölfedezni. A kézirat egy hétig átvehető. — **Benárd Emil.** A leveled olyan rongyos, hogy azt érdemleges válaszra nem is méltatom. — **B. Z.** Betűknek nem felelek, csak névnek. — **Fittler Marika és Vilma.** Mihelyt a szegény-gyermekkörház fölépül, rajzát a »Kis Lap« közölni fogja. »Forgó bácsi színházában« benne foglaltatik minden darab, melyek a »K. L.«-ban megjelentek. A színi előadások eredményéről tudósítást várok. — **Adler Oszkár.** Már most rendben van. — **Szűsz Ilona és Ernő.** Ugyancsak hosszúra nyult a vakációtok! Az ünnepeket is kellemesen töltöttem, köszönöm. — **Badzey Viktor.** Olyan kis legénytől, mint te, elég nagy dolog. De még nem közölheted. — **Verebély Tibor.** A te jó szívesekéd ohaját megelőzték társaid a »K. L.«-ban, amint ezt a mult számból meg is olvashattad. Mikor látogatsz meg ismét? — **Deutsch M. és Horovitz testvérek.** A »Kis Lap« szerkesztője csak olyas kérdésre válaszol, amelyről felteszi, hogy otthon nincs, aki felelhetne rá. Arra, hogy a leydeni palaczk hogyan töltendő meg, fölvilágosítást ad a könyv vagy a tanár. — **Vizner Ilonka.** »Reménylen«, azt írod, »hogy most ki fogja adni nevemet a megfejtők sorában, nem úgy, mint a multkor:« — amikor persze olyan kegyetlen voltam, hogy a nevedet eliskasztottam. Valjon mi okom lett volna erre? Nem azt kellett volna inkább föltennem, hogy a levelkéd elveszett? Gondatlan, hebehurgya irásodért azonban még is rád férne egy kis dorgatorium. — **B. A. (Jszbrny)** Rendben van. — **Több rendbeli küldeményt, (rejtvényt, elbeszélést stb.), melyet nyekenkint itt elő nem sorolhatok, egy ésmás okból nem közölhetek.**